

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Όχιότε κύριε Ρότ... Άγορεύετε αυτό το έλεγκτό μάρμαρο για τον οικογενειακό σας τάφο...

Είπε όπότερο! Θα διατηρηθί έτοι όλος είνε έξη αίονες...

— Τι λέτε; Δεν είμαι τόσο ήλιθιος για να σκλαβώσω για έξη αίονες τα χρήματά μου τη στιγμή που περιμένουμε από την μία μέρα στην άλλη το Μεσσία να μας αναστήη!.

— Έω, παιδί μου λέει, άπευθυνόμενος στο μικρό Μωυσή, μπορείς να μου πής γιατί ό Τακόβ λυπήθηκε τόσο, μπιθαίνοντας ότι ό γιός του Ίωσήφ πουλήθηκε από τ' άλλα του άδέρφια;

— Γιατί δεν τον πούλησαν πολύ... άκριβιά!

"Ένας ζητιάνος μπαίνει σ' ένα έστιατόριο και ζηταιε έλεημοσύνη από τον ιδιοκτήτη, τον Αιτός όμως άρνείται να τον βοηθήση και τον δάχνει κακόν κακόσ.

Βγαίνοντας έξω ό Ζητιάνος συναντάει έναν άλλο συνάδελφό του και του μιλάει για την υποδοχή που του έκανε ό ξενοδόχος.

— Ό! ό καλός θεός; Θα τον τιμωρήση για τον έγωισμό του!

— Αιτός, έγινε μιλός! άπαντάει ό πρότος, βγάζοντας από την τσέπη του τρία άσημένα μαζαροπρόσινα.

— Λοιπόν, πατέρα, λέει ό νεαρός Χιός στον μέλλοντα πεθερό του είμαστε σύμφωνοι. Θα παντρευτώ την κόρη σας Ρεβέκα, μά θα έπιθυμούσα συγχρόνος μερικάς πληροφορίες για τό παρελθόν σας.

— Θα σοφ πό δη την αλήθεια, παιδί μου, άπανται ό γέρο Μπόζ, άφοδ μία μέρα άργά ή γρηγορά, θα τή μάθετε. Έκανα μια δολία χειροκωπία πρό δέκα χρόνων. Φυλάκιση για από δύο χρόνια. Έπειτα καταδικάστηκα για άλλα τρία χρόνια έπι ασχημοκερδεία. Στο διαστημα αυτό, ή γυναίκα μου κι' ή κόρη μου άπόχησαν παιδιά. Έπειτα μου άπέδωσαν την ελευθερία μου. Έκανα τότε πολλές κατεργαγίες κι' έγινε πλούσιος. Τώρα που ξέρεις όλα σκεδόν όσα με άφορουν, θα ήθελα κι' έγω να μάθω τη άνθρώπος είσαι σέ.

— Έγώ, φώναζε ό Χιός, δεν σάς λέω τίποτε. Μπορείτε να καταλάβετε τη άνθρώπος είμαι άφοδ έπειτα άπ' όσα μου διηγηθήκατε, επιμένω να πάρω την κόρη σας...

— Ό έμπορος Μεγέο, ό όποιος είνε πασίγνωστος για τά «κάνονιά» του, πηγαίνει μία μέρα σέ κάποιον χειροφόρο για να κάνει έγγεσηση; οσοληκοειδίτους.

— Η έγγεσησης αυτή είνε πολύ εύκολη του λέει ό γιατρός. Μόνον για τό συμφέρον σας πρέπει να πληρωθώ προκαταβολικά...

— Πός; για τό συμφέρον μου! ρωτάει μ' άτορία ό Μεγέο.

— Μά βέβαια, άγαπήτε μου Μεγέο. Πός θέλετε ναχο τό χέρι μου άίγουμε στην έγγεσηση τη στιγμή που θα τρέμω για τό λογαριασμό;

— Πές μου λοιπόν, Ίσραήλ, είν' αλήθεια ότι παντρεύτηκες τη γυναίκα σου, επειδή είχε πολλά χρήματα;

— Ψέμμα!.. Συκοφαντία!.. Την παντρεύτηκα μόνο και μόνο γιατί έγω ήμουν χωρίς χρήματα.

— Ό Κάν γυρίζοντας μία μέρα απότοπα σπίτι του, βλέπει έναν κομφερόμενο νεό να μπαίνει στην κάμαρη της γυναίκας του. Άμέσως πλησιάζει στην πόρτα του, βγάζει τό ρολόι του και λέει:

— Αιτή τη φορά, είν' έδω... Άν αυτός ό νέος μείνει περισσότερο από δέκα λεπτά, τό πράγμα θα είνε πολύ άβολο και τότε θα θυμώσω στα σοβαρά...

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

— Πές μου λοιπόν, Σαμουήλ, είν' αλήθεια ότι παντρεύεσαι; — Μά την πίστι μου, ναί. — Και ποιόν παίρνεις;

— Την κόρη του γέρο Κάν. — Μπ; άν δεν άπατάμαι κ' ή πρώτη σου γυναίκα ήταν κόρη του γέρο Κάν;

— Ναι. — Και, άν δεν με γελιά ή μήνη μου ή δεύτερη γυναίκα σου ήταν άδελφή της πρώτης;

— Άκριβώς. — Δεν σέ καταλαβαίνω. Ή πρώτη σου γυναίκα πέθανε. Ή δεύτερη πέθανε επίσης. Τώρα παίρνεις την άδελφή τους. Μά γιατί τό κάνεις αυτό...

— Γιατί; Γιατί; Γιατί θέλω να καταστρέψω αυτή την οικογένεια που τόσο με βασάνισε...

— Ό Λεβί συναντάει τον Μωυσή στο δρόμο. Του σφιγγει μ' έγκαυδιότητα τό χέρι και του λέει με συμπόνια:

— Τά πιο θεράδι μου συλληπτηρία, άγάπη μου φίλε. Έμαθα πως ή γυναίκα σου κόρη στην πυρκαγιά του σιτιού σου.

— Ναι, ή δαστυχιονέμη... — Και δεν έπληξε τρώτος να σωθί; — Ξέρεις, κοιμώταν τόσο βαθειά, τόσο μακριά την ώρα της πυρκαγιάς όστε δεν μου έκανε ή καρδιά να την ξυπνήσω!

— Ό Ίσαάκ Μεγέο πηγαίνει στο περίφημο τραπέζιτη Ρότσιλντ και του λέει:

— Κύριε βαρώνε, είν' ένας καλλιτέχνης με ταλέντο... Μά ό,τι έπιχειρώ στη τέχνη, στη ζωή ποτέ δεν πετυχαίνω... Είν' ένας άτυχος που δεν έχει ταίρι του σπόν κόσμο.

— Είστε μουσικός; ρωτάει ό Ρότσιλντ. — Ναι, αλλά προπάντων είμαι άτυχος, πολύ άτυχος.

— Και τί όργανο παίζετε; — Μπασσαβιόλα.

— Ό Ρότσιλντ πηγαίνει τότε στο διπλανό δωμάτιο και ξαναγράφει κουβιλώντας μ' άπιστοβόλα.

— Παίξτε μου ένα κομμάτι της έκλογής σας, λέει στο Μεγέο.

— Ό Μεγέο παίρνει τό όργανο τό κυττάζει άπ' όλες τις μεριές και λέει τέλος μ' έγκαυτηρόση:

— Βλέπετε, βλέπετε, κύριε βαρώνε, τί άτυχος που είμαι! Σας είπα πως παίζω μπασσαβιόλα κι' ό διάβολος τόφρεσε ναχέτε αυτό τό όργανο από σπιτι σας...

— Ό Ίσαάκ Μπλουί πηγαίνει στο γιατρό, ό όποιος τον έξετάζει και του λέει:

— Κύριε Μπλουί, από σήμερα θα κόμειτε τά πιωτά, τον καπνό, τά ξενογία, τις διασκεδάσεις... Και τί θα κάνω...

— Ύπομονή!.. Έπειτ' από τρείς μήνες θαρθίτε πάλι να με δείτε κ' ελπίζω ός τότε ναχνε οικονομίσησι αρκετά να ξεολήσετε τις έπισκέψεις σας...

— Ποιά άταίριαστο ξενογία αυτοί οι Ντοράν. Ό σούχος δεν μπορεί να άποφέρει τη γυναίκα του κι' ή γυναίκα μπει τό σούχογό της.

— Τότε γιατί δεν χωρίζουν; — Γιατί δεν χωρίζουν, γιατί άπλοοστατα δεν θέλει να ευχαριστήση ό ένας τον άλλον...

ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

— Ό Μπλόζ και ό Βάις συναντώνται στο δρόμο. Ό Μπλόζ λέει στο φίλο του:

— Άκού, Βάις, στοιχηματίσω χιλία φράγκα ότι ξέρω τις έφραγες τό μεσημέρι.

— Άστεινέουσαι. — Έφραγες σπαναγία. — Κι' από που τό φανταστήκες αυτό.

— Γιατί ή γενειάδα σου και τό γλέκο σου είνε γεμάτο σπαναγία. — Είσαι κούτσος φίλε μου... λέει ό Βάις γελώντας Γελάστηκες... Σπαναγία έφραγα πρό δέκα ημερών...

